

MORARIU, ALEXANDRU

n. 6 februarie 1882, Mândruloc, jud. Arad
d.

Provine dintr-o familie de intelectuali, tatăl său, Gheorghe Morariu fiind învățător în localitate.

A fost absolvent al Facultății de Drept din Cluj, unde a obținut și doctoratul juridic în 6 februarie 1909, fiind înscris în Baroul Timiș la data de 24 ianuarie 1911.

S-a căsătorit cu o nepoată a Mitropolitului Miron Cristea.

Odată cu începerea războiului, a fost înrolat în armata austro-ungară, având gradul de locotenent. Întors în Caransebeș, se va implica în acțiunile premergătoare Marii Uniri. Apare prezent în toate adunările din Banatul Montan în care se constituie Consiliile Naționale. A fost prezent la Cârpa, Buchin, Borlova, Zervești, Iaz, Turnu-Ruieni, Rugi, Vălișoara. În multe din aceste localități a avut calitatea de notar al adunării. A semnat în luna noiembrie 1918 apelul prin care solicita populației să respecte ordinea, să respecte hotărârile Consiliului Național Român și să devină membri ai Gărzilor Naționale Române.

A fost delegat la Alba Iulia ca reprezentant al Cercului electoral Caransebeș. Recunoscându-i-se meritele în pregătirea Unirii, a fost ales în Marele Sfat Național. După unire a candidat la alegerile pentru Parlamentul României Mari, fiind ales deputat. Practică în continuare în perioada interbelică avocatura. Cu câțiva ani înainte de pensionare a renunțat la avocatură și a optat pentru un post de notar public la Timișoara.